

Archeolog Ludvík Domečka a jeho rod

Rudolf Melichar

Ludvík Domečka (2. 8. 1861 - 27. 4. 1937), historik, archeolog, muzejník a památkář, působící na sklonku 19. a v 1. polovině 20. století, byl osobností natolik významnou, že si zasloužil trvalou pozornost. Jeho původ a historie rodu Domečků nejsou bez zajímavosti, protože tam jsou kořeny jeho vynikajících vlastností, kterých dokázal ve své práci využít s příkladnou pilí.

První Domečkové

Členové rodu Domečků převážně náleželi mezi vrchnostenské služebníky nižších i vyšších kategorií. Nejstarší známý Domečka byl Jakub, koňák ve Vroutku na černínském panství Petrohrad v západních Čechách roku 1662. O sto let později roku 1768 byl na jiném černínském panství Chudenice na

Plzeňsku správcem panství Karel Domečka a r. 1788 byl důchodenským písařem Václav Domečka. Jistou rodovou souvislost můžeme zachytit teprve od Františka Domečky, narozeného 15. 12. 1737, patrně také syna černínského úředníka, který by nejspíše mohl umístit r. 1750 svého třináctiletého syna Františka jako písařské pachole do služby u Černínů. František působil nejdříve u důchodního písaře Kužela, pak na černínském statku Krásný Dvůr a od roku 1770 v Chudenicích jako kontribuční výběrčí a písař. Teprve zde založil rodinu. Oženil se 27. listopadu 1774 v Domažlicích se Zuzanou, dcerou Josefa Felixe, narozenou 14. března 1744. Až k nim vysledoval svůj rod sám Ludvík Domečka.

Jeho poznatky o rodině Františka Domečky je nutno doplnit z matrik fary v Těmicích, protože některé údaje v rodokmenu chyběly, nebo nebyly zcela přesné. Například jde o dvě děti, Kateřinu Františku Apolonii a v další generaci Antonína Jana. Tyto děti pravděpodobně záhy zemřely, a proto je Ludvík Domečka do rodokmenu nepojal. U dcery Františka Domečky Alžběty neznal datum narození, stejně tak u jejího bratra Dominika, o němž však věděl, že zemřel jako svobodný.

Jak z rodokmenu vysvítá, všechny děti Františka Domečky měly dvě až tři jména, a tedy asi i Alžběta a Dominik, kteří v chudenické matrice zapsáni nejsou. Tato multinominata děti způsobila později jakousi nejistotu. Vznikla tím, že někdy se uvádělo jen první jméno a jindy zase jen druhé, nebo dokonce i jiné křestní jméno. O nejstarší dceři Františka Domečky (*1737) Františce Tereze (*23. září 1775 Chudenice) víme jen, že se vdala za jakéhosi Thoenta. U Alžběty provdané Hojekové víme, že zemřela 3. ledna 1861. Mezi narozením Františky Terezie a Kateřiny Františky Apolonie uplynulo cca 6 let. To by mohlo naznačovat, že František Domečka v té době působil někde jinde. Zřejmě proto se Alžběta a Dominik nenarodili v Chudenicích. Dnem 1. listopadu 1789 byl kontribuční výběrčí František Domečka zařazen do kategorie hospodářských pojezdých v Chudenicích, tedy povýšil. Další dcera Marie Alžběta, narozená 8. srpna 1783, zůstala svobodná a ještě o ní bude řeč. Nás bude nejvíce zajímat poslední syn Františka Domečky Antonín.

Domečkové v Černovicích

Antonín Domečka (*15. června 1785), syn kontribučního výběrčího Františka Domečky v Chudenicích, se stal lesníkem a působil někde na severu Čech. Oženil se 20. 10. 1817 s Alžbětou Kunigerovou, dcerou krejčího v Doksanech. Tito manželé Domečkovi měli 5 synů a 2 dcery. První syn Emil (*5. 8. 1819) a mladší Filip (*14. 4. 1823) se stali lesníky. Druhorozený syn František Domečka

(*5. 4. 1821) byl důchodním. V roce 1823 přešel Antonín Domečka jako nadlesní s knížetem Eduardem Schönburgem na panství černovické v jižních Čechách. Toto panství mělo výrazně lesní charakter. Sídlo lesní správy bylo uprostřed lesů na Staré Huti. Tam se narodily jeho dvě dcery Alžběta a Marie a pak syn Antonín, který asi záhy zemřel. Dále 19. 7. 1828 se jim ještě narodil Jan Antonín Vilém, který se stal právníkem a v životě Domečků hrál značnou roli. Antonín Domečka ovdověl r. 1838.

Domácnost mu pak vedla sestra Marie. Byl dobrým lesníkem a odborníkem. Pro lesy černovického velkostatku vypracoval plán těžby dřeva na celá desetiletí dopředu. Na tomto díle již s ním spolupracovali oba synové Emil a Filip. Do penze odešel ve svých jednaosmdesáti letech.

Když Schönburg prodal roku 1873 černovické panství Antonínu Veitovi, stal se černovickým nadlesním Emil Domečka. Ženíl se 22. 7. 1850 s Karolinou Bočanovou a měli spolu 3 syny a 2 dcery. Ovdověl r. 1875 a krátce nato odešel z Černovic. Zemřel r. 1903 ve věku 84 roků. Filip Domečka působil na černovickém panství jako lesník ještě v roce 1870.5 Kdy a kam odešel, nelze říci. Dožil se jako svobodný 96 roků a údajně zemřel v Táboře. Jan Domečka působil na několika místech. Zúčastňoval se akcí na burze, což mu vyneslo nemalý majetek. V Táboře vystavěl několik domů. Zůstal svobodný a zemřel v Táboře r. 1915 ve věku 87 let.

V Černovicích u svého otce nadlesního Antonína Domečky tedy zůstal jen syn František, narozený 5. 4. 1821. František Domečka jako důchodní rozsáhlého velkostatku v Černovicích měl významné postavení. Navíc zastával trvale funkci zástupce vrchního (ředitele) celého panství v jeho nepřítomnosti. Když r. 1857 vznikl v Černovicích obrovský požár, jemuž padla za obět takřka celá polovice města, přispěchali mezi prvními na pomoc i zaměstnanci panství včetně vrchního Rajmunda Dressela a důchodního Františka Domečky. Ten statečně stál v okně věže a hájil zvony a jejich trámovi před ohněm. Počínal si tak neohroženě, že ještě se dvěma obětavými zachránci byl vyznamenán rakouským ministrem vnitra.

Rodina a život důchodního Domečky

Černovický důchodní František Domečka byl ve svém povolání úspěšným mužem. Roku 1858 koupil na náměstí v Černovicích domy č. 87 a 88 s hospodou a s četnými pozemky. Oba domy spojil v jeden celek a provedl velkorysou přestavbu, kterou se značně zadlužil. Zřídil tam velký zájezdní hostinec, ale to již prosperita zájezdních hostinců doznávala. Vynaložené náklady se už nemohly zcela vrátit. František (*5. 4. 1821) zůstal dlouho svobodný. Zalíbila se mu Marie, dcera tesaře a panského ponocného Fr. Křížka, který stejně jako důchodní Domečka bydlel v černovickém zámku. V rodině nadlesního Antonína Domečky to vzbudilo velkou nevoli. Hrály tu roli tehdejší třídní a společenské předsudky: Člen rodiny takřka nejvyššího panského úředníka si chtěl vzít dceru nejnižšího panského služebníka. Napětí se ještě zhoršilo, když Marie Křížková přišla do jiného stavu. Dne 2. srpna 1861 se jí narodil syn Ludvík. Ani nyní se čtyřicetiletý nadlesní Domečka „neumoudřil“, spíš naopak. Mladá matka byla poslána do služby ve Vídni, asi k Schönburgům. Jak už to tak bývá, měl tento hrubý zásah opačnou odezvu. Když si otec nadlesní Antonín postavil hlavu, postavil si ji i syn. Jednoho dne se František rozjel do Vídně a vrátil se i s Marií zpět, aby se s ní oženil třeba i proti vůli rodiny. Uspíšilo se to ještě tím, že zakrátko Marie přišla znovu do jiného stavu. Vzali se 1. února 1864 v Černovicích. Na svatbě nebyl za svědka nikdo z Domečkových, zato ženichovi svědčil sám černovický vrchní Dressel, který jistě názory nadlesního Domečky znal a svým svědectvím vyjádřil nejlépe, že s nimi nesouhlasí.

Sňatkem důchodního Domečky a Marie Křížové byl také legalizován původ jejich tříletého syna Ludvíka. Šťastným manželům se za pět měsíců po svatbě narodil další syn Antonín. Za dva roky jim byl dopřán syn Bedřich (*3. ledna 1866), ale za 10 měsíců zemřel na rakovinu. Jejich posledním dítětem se narozením 28. února 1868 stala dcera Marie Alžběta. Po svatbě se důchodní Domečka odstěhoval ze zámku do svého domu č. 86/87, kde se narodil syn Bedřich, dcera Marie se roku 1868 narodila na zámku u matčiných rodičů. Otec Marie Křížkové mezitím povýšil. Získal důvěru knížete Schönburga, který z něho udělal svého komorníka, a tak Křížek jezdil se svým pánem i do Vídně. Ale ani toto povýšení nezměnilo nic na zaujatém postoji rodiny nadlesního vůči Marii.

František Domečka si své štěstí plně zasloužil, ale bohužel netrvalo dlouho. Živitel rodiny ve svých sedmačtyřiceti náhle nečekaně onemocněl. Jeho manželce Marii přibyla další starost o manželovo zdraví. Netrvalo příliš dlouho a dne 3. ledna 1869 panský důchodní František Domečka svůj život dokončil. V matrice je jako příčina smrti stroze uvedena "vnitřní nemoc". Zemřel v necelých osmačtyřiceti letech a byl tak výjimkou v rodě Domečkových, kde se muži dožívali 80-90 let. Na černovickém hřbitově mu postavili kamenný pomník, na němž bylo vytesáno jeho jméno. Když za tři roky zemřel i jeho otec, přibýlo tam také jméno Antonína Domečky.

Františkova vdova se musela starat o tři malé děti, tj. nejstaršího sedmiletého Ludvíka, mladšího tříletého Antonína a o roční dceru. Po manželovi sice zbyl majetek - dům 87/88 a přes 50 menších pozemků, ale byl značně zadlužen. Roku 1874 byl nařízen exekuční prodej domu, snad věřitelé naléhali na zaplacení. Vedení města Černovic vidělo v prodeji tohoto domu na náměstí dobrou příležitost, protože prastará městská radnice už nevyhovovala. O koupi domu pro město se proto zajímalo obecní zastupitelstvo a na schůzi 18. dubna 1875 dalo shromážděných 110 osob jednohlasně souhlas ke koupení obou domů za cenu do výše 16 000 zlatých. Rodina Domečkova, zastoupena Janem Domečkou, však za dům požadovala 18 000 zl. V další svolané schůzi poplatníků 22. 8. 1875 dalo

70 přítomných souhlas k tomuto zvýšení ceny. Pak došlo k dalšímu jednání s Janem Domečkou na schůzi výboru 7. 9., kdy známá černovická handlířská schopnost dokázala, že Jan slevil 500 zl. Na kupní částku 17 500 zl. přijal tři směnky splatné postupně do 1. dubna 1877. V domě byl nadlesnímu Domečkovi zaručen byt (jeden pokoj) s výpovědní lhůtou 1 rok. Závěrečný zápis o zakoupení jeho domu konstatuje v protokolu o zasedání obecního zastupitelstva Domečkovy zásluhy o uskutečnění koupě a uvádí udělení čestného občanství za jeho zprostředkující služby. Odprodej domu v Černovicích zbavil rodinu vdovy Domečkovy nejtěžších starostí. Vdově zůstaly v držení některé pozemky, patřící kdysi k domu č. 87/88, v roce 1871 získala tři pozemky a 1878 ještě další pozemky. Ponechala si je (patrně pronajaté), přestože v Černovicích již nežila.

Mládí Ludvíka Domečky

Ludvíkova matka se po svém ovdovění v roce 1869 musela tvrdě probíjet životem. Není divu, že byla vážná a údajně ji nikdo neviděl se zasmát. Věru mnoho příležitostí k tomu neměla. Po smrti manžela se cítila ještě více izolována a osamocena. Cíl svého života viděla v dětech a jejich výchově. Nejstarší syn Ludvík se jí narodil jako svobodné matce 2. srpna 1861 v černovickém zámku čp. 1 a matriční zápis přesto uvádí plným jménem a titulem otce dítěte, knížecího důchodního Domečku s doložkou, že legalizace sňatkem byla uskutečněna 1. 2. 1864.

Malý Ludvík vychodil černovickou školu a v roce 1872 přešel na školu do Tábora, kde bydlel u jakéhosi kněze. Nelíbilo se mu tam

a ani ne po roce se vrátil do Černovic k matce. Dále studoval pak od nového školního roku 1873/74 na gymnáziu v Jindřichově Hradci, ale ani tu nebylo zabydlení bez komplikací. I zde si musel dvanáctiletý chlapec trpce zvykat a odrážet se to i na prospěchu, stýskalo se mu po matce a po domově. Matka nechtěla precitlivělého synka nechat v Jindřichově Hradci osamocenému a sama se

v Černovicích také příliš dobře necítila. Asi o prázdninách 1874 odešla s ostatními dětmi do J. Hradce, protože mladší syn Antonín již také od prázdnin 1874 do školy v Černovicích nechodil. Vdova Domečkova bydlila v Jindřichově Hradci nejdříve v čp. 49 (Ludvík jako primán bydlel 1873/74 v Jarošovské ulici čp. 50), ale pak trvale v Růžové ulici čp. 33. Živila rodinu tím, že pronajímala pokoje studentům. Velice se jí ulehčilo, když od dubna 1874 byla Ludvíkovi udělena Příhodovská nadace ve

výši 100 zl. ročně a toto stipendium pak Ludvík Domečka pobíral po celé gymnaziální studium a prezentátor nadace, strýc Emil Domečka tak podstatně ulehčil existenčním starostem rodiny.

Je poučné sledovat prospěchový vývoj studenta Ludvíka Domečky ve školních katalogích c. k. gymnasia v Jindřichově Hradci, zachovaných z let 1878–1882. Nepatřil mezi nejlepší, vykazoval však čilou mimoškolní činnost a začala se tu projevovat jeho činorodost. Živá účast na studentském i širším společenském životě v Jindřichově Hradci měla vliv na jeho studijní výsledky. Klasifikace z chování v prvních čtyřech třídách zaznamenává chvalitebnou a v druhé polovině studií je chování hodnoceno jako vzorné. Dějepis a zeměpis tehdy tvořily jeden předmět. V prvním pololetí primy měl známku dostatečnou, nejspíše jako důsledek nesnadné adaptace v novém prostředí, ale v druhém již chvalitebnou. Ani v dalších letech však v dějepisu a zeměpisu nijak zvlášť ne vynikal. V češtině potíže neměl, zato ostatní jazyky – němčina, latina a řečtina – mu určité problémy působily. Jindřichohradecké gymnázium nebylo lehkou životní procházkou. Z padesáti sedmi Domečkových spolužáků primánů tu dokončilo své studium jen 18 žáků. V kvartě studenti vydávali časopis "Palacký" a v kvintě "Záboj". Ludvík Domečka si tu dával spolkové či literární jméno podle svého rodiště – Ludvík Černovič. Jako osmnáctiletý napsal první publikovaný článek i do místního krajinického časopisu "Ohlas nad Nežárkou" (číslo 24, ročník 1879) o vzniku našich národních písní pod zkratkou Svit B. S. Brzy se u něho začal projevovat zájem o naše nejstarší dějiny, archeologii. Toto zaujetí ho neopustilo po celý život. Stejně tomu bylo i s náklonností k dějinám Jindřichova Hradce a Černovic.

Když Ludvík Domečka ukončil v Jindřichově Hradci svá gymnaziální studia, přešel po prázdninách 1882 na právnickou fakultu pražské univerzity. V Praze převážně bydlel ve Zderazské ulici č. 14. Po dobu univerzitních studií mu byla ponechána a zvýšena Příhodovská nadace 150 zlatých ročně. Vysokoškolské prázdniny trávil u matky v J. Hradci a tam se aktivně podílel na společenském životě, například r. 1885 při zakládání Sokola, organizaci výletů do okolí a podobně. V létě 1887 uzavřel svá studia práv státními zkouškami, 11 ale doktorské zkoušky již neskládal, protože nebyly nezbytnou podmínkou pro státní či městské služby. Bezprostředně potom nastoupil na notářství v Třeboni, zřejmě s ohledem na blízkost domova. Využíval tu bohaté fondy rožmberského a švarcenberského archivu, hlavně pro sepsání stručných dějin svého města Černovic až do roku 1641 a publikoval je. V Třeboni se také angažoval politicky za pokrokovějšího kandidáta Dr. Slavíka proti straně staročeské Dr. Špačka. Po dvou či třech letech se s Třeboní rozloučil a stal se koncipientem v advokátní kanceláři v Jindřichově Hradci. Po sedmi letech odborné právnické praxe se v roce 1894 rozhodl pro práci zcela jiného druhu ve vzdáleném Hradci Králové.

Vědecké práce a řízení muzea v Hradci Králové

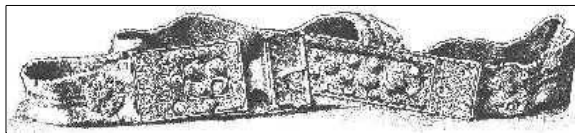
Rok předtím se v Hradci Králové stal starostou Dr. František Ulrich, který začal realizovat svůj projekt na zvelebení a modernizaci města jako centra východních Čech. Hned roku 1894 se nový městský koncipient na městském úřadu Ludvík Domečka zapojil do pořádání hospodářské, průmyslové a národopisné výstavy, byl spoluautorem výstavního katalogu. Ve spolupráci se starostou Ulrichem především vypracovával všechny smlouvy o vykupování nemovitostí při rušení pevnostních objektů a budování nových součástí města. Osvědčil se

a v roce 1899 byl jmenován tajemníkem městských úřadů. V Hradci Králové brzy přivedly L. Domečku jeho historické zájmy do městského muzea. Byl jeho ředitelem od r. 1895 až do r. 1922. V průběhu této doby byl více znám jako muzejní ředitel než jako ředitel městských úřadů. Ve své funkci systematicky rozmnožoval sbírky muzea, realizoval archeologické výzkumy, vykopávky pro muzejní sbírky a především se aktivně podílel na projektu i výstavbě moderní budovy městského muzea (obr. vpravo), kde pak nově uspořádal historický a archeologický materiál.

K úspěchům ve svém povolání a v odborné historické práci přibyl již v prvním roce jeho královéhradecké životní epochy také úspěch v soukromém životě. Dne 1. července 1895 se tu oženil s Hermínou Holou z Náchoda. Zařídil si v Hradci slušný byt a 11. dubna 1896 se jim narodila dcera Jaroslava. Manželka měla plné pochopení pro Domečkovu práci. Někdy okolo roku 1902 získali vlastní dům v Hradební ulici čp. 380, který pro ně dal postavit Ludvíkův strýc, právník Jan Domečka. V těchto příznivých a spořádaných poměrech mohl Ludvík Domečka nerušeně rozvíjet své pracovní a vědecké plány. Je o něm známo, že byl neobyčejně pilný, do úřadu chodil již v 6 hodin ráno, svůj čas pečlivě dělil mezi řízení městských úřadů a muzea, mezi provádění archeologických vykopávek a publikační činnost. Stal se uznávaným odborníkem v české archeologii a byl členem rady Svazu československých muzeí v letech 1918–1929. Díky svému postavení mohl úspěšně realizovat i památkářské zákony a zachránit řadu objektů a hodnot. Zasloužil se také o městskou knihovnu, hlavně v jejích začátcích, kdy pro ni na čas uvolnil i prostor ve svém domě.

Také v Hradci Králové pokračoval Ludvík Domečka v živé publikační činnosti a stejně, jako v Třeboni a v Jindřichově Hradci, ji tématicky zaměřoval na více oborů. Volil spíše formu menších speciálních článků a monografií. Pro jeho předkrálovéhradecké období byly pro něho typické články o osídlení, starých měšťanských domech, o památkách Jindřichova Hradce, články z dějin Třeboně, Stráže na Nežárkou a Černovic. Již roku 1895 napsal studii o památkách po královně Elišce Přemyslovně a publikoval desítky prací o archeologických objevech a sídlišťích doby kamenné na Královéhradecku. Drobné články z oboru dějin umění, etnografie,

numismatiky, topografie, genealogie a sfragistiky publikoval v mnoha tehdejších časopisech odborných (Památky archeologické, Časopis přátel starožitností, Časopis pro dějiny venkova) i populárních (Lumír, Zlatá Praha, Světozor, Česká politika, Národní listy, Zora, Ruch).

Pás královny Elišky z muzea v Hradci Králové. Reprodukce kresby Karla Liebschera ze Sedláčkových Hradů, zámků a tvrzí království Českého, díl druhý, Hradecko, Praha 1883

Ludvík Domečka odešel na trvalý odpočinek roku 1929, tedy osmašedesátiletý, jako ředitel městských úřadů v Hradci Králové. Přes jeho fyzickou zdatnost se u něho projevil důsledek let pracovního vypětí bez odpočinku, který právě jeho zdraví a slabší nervová soustava vyžadovaly. Trpěl značnými potížemi, častými nervovými záchvaty s migrénami, býval nervózní a nemohl dobře spát. Patrně to byla příčina toho, že se u něho v hovoru projevoval někdy jakýsi neklid. Jeho nervovými záchvaty trpěla celá rodina. Přesto se vždy znovu a znovu dával s vervou do práce. Měl ve své rodině výtečné zázemí. Dcera Jaroslava se 27. 9. 1918 provdala za důstojníka Františka Marvana a po dlouholetém šťastném manželství ovdověla až v roce 1971.

Pro uklidnění a rozptýlení si dával Ludvík Domečka před spaním předčítat zábavnou literaturu. Toho večera, 27. dubna 1937, bylo třeba vybrat novou knihu. Ludvík Domečka schválil volbu slovy: "Tak tedy čtěte". To byla jeho poslední slova.

Pomocnice

v domácnosti četla a občas se podívala na poslouchajícího, domnívající se, že usnul. Pak si přece jen povšimla, že vypadá nějak divně

a běžela to říci jeho manželce. Po nastalém zděšení přivolaly lékaře, který mohl už jen zjistit, že nastala smrt. Zpráva o skonu Ludvíka Domečky se roznesla po celém Hradci Králové a jeho pohřeb se stal příležitostí pro vzdání díky za jeho práci pro město, které se mu stalo druhým domovem.

Zásluhy Ludvíka Domečky a rozsah jeho vědecké práce byly zhodnoceny Krajským muzeem východních Čech se sídlem v Hradci Králové (Dnes Muzeum východních Čech), které zpracovalo a vydalo tiskem seznam všech jeho publikovaných studií a článků pod názvem "Ludvík Domečka bibliografie prací". Plodný život Ludvíka Domečky si zaslouží náš trvalý obdiv a úctu.

Původ Ludvíka Domečky

František Domečka

*15. 12. 1737
oo 27. 11. 1774
Zuzana Felixová
*14. 3. 1744

Antonín Domečka

*15. 6. 1785
oo 20. 10. 1817
Alžběta Kunigerová

František Domečka

*5. 4. 1821
oo 1. 2. 1864
Marie Křížková

Ludvík Domečka

*2. 8. 1861
+27. 4. 1937
oo 1. 7. 1896
Hermina Holá

¹ Seznam čemínských úředníků, abecední

² Personálie čemínských úředníků

³ Podle sdělení Jaroslavy Marvanové, dcery Ludvíka Domečky

⁴ Matriky narozených Chudenice č. 1, str. 582, 643, 659 a 678, Témice č. 4, str. 3, 19, 41, 69, 124, Témice č. 10, str. 19 a 119, matrika zemřelých Témice č. 3, str. 88 a matrika oddaných Domažlice č. 6, str. 6

⁵ Schematismus panství, rok 1870, Čemovice

⁶ Famí kronika Čemovic, kniha 1, Školní kronika Čemovic část 1, Prager Zeitung 1857, Tagesbote 1857, Krajský úřad Tábor 1857 - karton 104 a 112

⁷ Pozemková kniha Čemovic B3, fol. 22, 1826-41 fol. 235, 1841-50 fol. 323 a 324

⁸ Matrika oddaných Čemovice 1864, narozených 1861 - 68, zemřelých 1869 - 72

⁹ „Anžto jednáni mělo na sobě patný ráz oboustranné srdečné a upřímné ochotnosti, za kterou se tuto prodávajícímu panu Janu Domečkovi tuto díky vzdávají ... Obec čemovická pokládá si to za skutečné zadostiučinění, že pan Jan Domečka co úd staré a o Čemovice mnoho zasloužilé rodiny nabídnuté mu čestné měšťanství této obce ochotně přijal a prohlašuje se tímto na jednoklasné usnešení dole podepsaných zastupitelů obce navěčnou přátelskou památku pan Jan Domečka čestným měšťanem čemovickým.“ Diplom čestného měšťanství čemovického zhotovil učitel František Ziegler, za což obdržel od obce 5 zl.

¹⁰ Otec: pan František Domečka, knížecí schönburgský důchodní a souseď čemovský, číslo 88, syn pana Antonína Domečky, nadlesního z Hutí č. 56 a jeho manželky rozené Kuniger. Matka: dcera Jana Křížka, kníž. schönburgského ponocného z Čemovic a Barbory rozené Langweil z Hrob.

¹¹ Katalog právnické fakulty Univerzity Karlovy 1882 - 87

¹² Děkuji Jiřímu Světlíkovi, Janu Kacerovskému a Janu Petříkovi z Plzně, za jejich pomoc při vyhledávání údajů v matrikách ve státních oblastních archívech. Děkuji též dceři Ludvíka Domečky paní Jaroslavě Marvanové za poskytnutí cených informací.

Věnováno archivu Rodopisné revue v Praze 1999